

Forfatter: Staffeldt, A. W. Schack von

Titel: Til Helbredelsen

Citation: Staffeldt, A. W. Schack von: "Til Helbredelsen", i Staffeldt, A. W. Schack von: *Samlede digte*, udg. af Henrik Blicher, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 2001, s. 130. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-staf02tom-shoot-workid55982/facsimile.pdf>
(tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede digte

- 7 Med Haabets Søster, den sindige Møe,
Jeg skuer
Paa Straalestøtten i stjernefuld Søe,
Da luer
I Glandsen Glands, en Gestalt fremstaar
Med Vellyd i Haanden og Krands i sit Haar.
- 8 Jeg lytter saa henrykt til hver en Lyd,
Den lindrer;
Jeg stirrer ogsaa paa Lokkernes Pryd,
Den tindrer,
Dog meere tindre de Sjerner, som staae
Saa klare i Øjnenes Himmelblaae.
- 9 Den nærmere svæver, da daaner jeg hen
I Glandsen,
Dog snart, begejstret, jeg vaagner igjen
Med Krandsen,
Den jordiske ej, den himmelske Krands,
Indviende til Alherligheds Glands.

Til Helbredelsen

- 1 Spæde Nymfhe, kom med dine vilde,
Dine friske Roser! Najas, kom
Med det Aasyn, som fra Livets Kilde
Badopfriske, vendte freidigt om.
Ræk mig Hebes krandsomvundne Bæger,
Fyldt ved den uendelige Brønd!
Rør mig med den bløde Haand, som læger
Saaret selv i uopdaget Løn!

- 2 Med din Aande, den balsamisk søde,
Væk paa ny mit Hjertes qvalte Ild!
Lad igjen mit klare Øje møde
Haabet i dit fremtidsfulde Smil!
Er det ikke dig, som sødt forblinder
Dødens Kaarne til hans egen Trøst,
Naar to Roser paa hans sjunkne Kinder
Krandse Undergangen i hans Bryst?
- 3 Hør mig, Ømmeste, skjøndt dødelige
I de dyrkede Gudinders Chor!
Kun af denne Verden er dit Rige,
Men din Magt forskjøtter Sol og Jord:
Skjøn som det, den reene Længsel savner,
Stirrende mod Himlens Asur,
Skjøn, som førend Tiden hende favner,
Skuer du den elskede Natur.
- 4 Dig kun reen og ædel Attraa frister,
Let da rører kun ved jordens Frugt,
Nødtorfts grove, tunge Lænker brister
For din Attraas Sommerfugleflugt.
Halv ætherisk, løftet op paa Straaler,
Hvider du i roligt Himmelblaa,
Luttret Nydelse i Haabets Skaaler
Dine reene Læber ei forsmaae.
- 5 Skjebnen dig kun Livets Blomster byder,
Blikt for Frugten den fritager dig,
Digteriskt dit lerte Liv henflyder
Og dit Savn gjør dig kun dobbelt rig.
Lig en elsket elskende Sylfide,
Er du, Ømmel! sværmerisk og blød,
Salig Barndom fra Alfadets Side
Kaster Rosenknoppen i dit Skjød.

- 6 Reanere fra Styxens sorte Bølge
Livet ved din Bistand stiger op;
Ømhed og Begeistring i dit Følge
Sænke Blomster højt paa Livets Top.
Karskhed sig paa Havets Bølge gynger
Og i Grubens Svælg nedstyrter sig,
Medens du din Krands i Himlen slynger
Og ved jordiskt Savn forguder dig.
- 7 Og den blonde Gud, hvis Toner skiller
Livet fra den jordisk-tunge Lød,
Han, som lige mild og hjælpsom stiller
Saarets Væld og Savnets bange Graad:
Herligt straalende, han dig omsvæver,
Ved hans Ild du vorder dobbelt rød,
Rosenkrandsen om hans Citer bæver
Og nedsynker villig i dit Skjød.
- 8 O saa kom da, kom, Tilbedelige!
Ræk mig atter Livets søde Skaal!
Kom og bortaand Luerne, som stige
Rundt om mig fra grønne Feberbaal!
Frels mig atter! Lad mig atter skue
Livets Morgenrøde paa din Kind!
Før mig under Haabets Farvebue
Stille-glad, i Solens Riger ind.
- 9 Fordum af Venedigs Marmorfængsel
Foer jeg mat til druekrandsset Øe,
Med den Syges inderlige Længsel,
Stirred' jeg paa kjelig-sunde Søe:
Da paa grønne Bølge du imøde
Kom min Taare, som i den nedrandt,
Et af Bærrene, de purpurrode,
Blid du rakte mig til Livets Pandt.